"మగ పెళ్లివారి విడిదిలో దొంగతనం జరిగిందన్న విషయం, ఆడ పెళ్లి వారికి తెలిస్తే ఎంత బాధపడతారు! ఈ వార్త ఎలాగైనా మనలోనే వుండిపోవాలి." అని మా వియ్యంకుడు చంద్రం గారు, విడిదిలో వున్న మా మగ పెళ్లి వారందరితోనూ అన్నారు.

విడిదిలోకి దిగి సరిగ్గా రెండు గంట లయిందో లేదో, చంద్రంగారి తమ్ముడి భార్య, తన డబ్బు అయిదువందలు పోయిందని పెద్ద దుమారం లేవదీసింది.

ఆవిడ చేసిన గోల చూస్తే, నాకు, అసలు ఈ పెళ్లి కెందుకు వచ్చానా! అని బాధేసింది.

-- పెళ్లి మా వియ్యంకుడి రెండవ అబ్బాయిది వాళ్ల పెద్దబ్బాయి పెళ్లికెలాగా రాలేదని, ఈ పెళ్లికైనా రావాలని ఆయన పట్టుబడ్తే, బాగుండదని నేనూ మా శ్రీమతి బయల్దేరాం.

అసలు ఈ పెళ్లికి బయల్దేరాలని గట్టి పట్టు మా శ్రీమతిదే. "ఎప్పుడూ మీ ప్రయివేట్లూ, పిల్లలూయేనా? కాస్త నాలుగు ఊళ్ళు చూడడం, ఏడాదికో సారయినా ఏ పెళ్లికో, పేరంటానికో వెళ్లి, నలుగురు బంధువుల్ని చూడడం అదీ ఏమీలేదా?" అంటూ సాధించి నాచేత సరేననిపించింది. మా విజయనగరం నుండి బెజవాడ వెళ్లడం ఒక రకంగా దూరపు ప్రయాణమే.

ఏడాది పొడగునా పిల్లల ముందు వాగి వాగి అలసిపోయే నా స్కూలు మాస్టరు జీవితంలో వేసంకాలపు సెలవలలో కూడా విశ్రాంతి లేదు. ఎందుకంటే ఆ రోజుల్లో స్కూలు లేకపోయినా, ప్రయివేట్లుంటాయి. అవి లేకుండా సంసారం గడపగల ఆర్థిక స్తోమతు నాకు లేదు.

కాని వేసవి కాలంలో ఎక్కడికైనా వెళ్లాలని, పిల్లలూ, శ్రీమతీ, పట్టుపట్టడం సహజమే. మూడేళ్ల నుండీ వాళ్ల కోరికను కాదంటున్నా, ఈఏడు కదలక తప్పలేదు.

ప్రయాణం చాలవరకూ సాఫీగానేజరిగింది. నేనూ, మా శ్రీమతీ, అమ్మాయి సరళ, రెండో అబ్బాయి గిరి బయల్దేరాం.

విశాఖ పట్నంలో ఒకాయన ఎక్కాడు. ఆయన కబుర్లతో నాకు బోలెడు కాలక్షేపమయింది. మా వాళ్లు, రైలు కుదుపుకి నిద్రాదేవి వడిలోకి ఒరిగారు. నాకూ, ఆయనకూ నిద్రపట్టలేదు. ఇద్దరం ఎదురెదురుగా కూర్చున్నాం.

ఆయన పేరు అప్పారావుగారు. వయస్సు నలభై వుంటుంది. ఒక పెద్ద కంపెనీలో సేల్సుమాన్ట. నల్లగా, బొద్దుగా పొడుగ్గా వున్నాడు. మేంపెళ్లికెళ్తున్నాం అని చెప్పగానే "ఏం పెళ్లిళ్లండి!" అని పెదవి విరిచాడు.

పెళ్లిపేరు వినగానే విషాదంగా మొహం పెట్టిన తీరు చూస్తే. ఆయనకి పెళ్లి అంటే ట్రాజెడీతో సమానం కాబోలు, అనిపించింది.

ఆయన తీరిగ్గా సిగరెట్టు వెలిగించి, గుప్పు గుప్పుమని పొగతోపాటు తన అభిప్రాయాల్ని పైకి వదలసాగాడు.

"అసలు, మధ్య తరగతి ఆడపిల్లల తండ్రులు పెళ్లిళ్ల విషయం మర్చిపోతే మంచిది. మా మేన కోడళ్లిద్దరికి పద్దెనిమిదో ఏడు వచ్చిన దగ్గర్నుంచి ప్రయత్నం చేస్తున్నాం. ఇప్పుడు ముప్ఫైయ్యవ పడిలో పడ్డారు, కానీ పెళ్లి కాలేదు. ఎందుచేత నంటారు?"

నేను ఆలోచించి, ఏదైనా అందామనుకున్నాను.

కానీ నేనేమీ అనకుండానే, "వాళ్లకు అందంలో గాని, చదువులోగాని, ఏ లోపమూ లేదు. కట్నం పదివేల వరకూ ఇవ్వడానికి సిద్ధంగా వున్నాం" అంటూ ఆయనే సంభాషణ కొనసాగించాడు "కానీ పెళ్లి కొడుకుల తండ్రులు ఎంత కఠినంగా వుంటున్నారో చెప్తాను వినండి ఒకాయన—ఆయన మరెవరో కాదు, మా హైస్కూలు టీచరే ఆయన కొడుకుకి మాట్లాడదామని వెళ్తే, పదిహేను వేలు కట్నమూ, లాంఛనాలు వేరే యివ్వగలిగితే లోపలికి రమ్మన్నాడు; లేకపోతే బయటకు నడవమన్నాడు. నేను తెల

బోయాను. ఆయన నాకు తెలిసినవాడే గనుక, 'ఏమిటి మాష్టారూ! మీరే అలా అంటే ఎలా?' అన్నాను. దానికాయన, 'ఏం చెయ్యమంటావు అప్పారావూ. నా సంగతి నీకు తెలియనిదికాదు. నాకున్నదంతా ఖర్చుపెట్టి మావాడికి చదువు చెప్పించాను. ఇపుడు నా భవిష్యత్తేమిటి? ఏదో ఈ కట్నం డబ్బులువస్తే, అది బాంకులో వేసుకుని, వడ్డీని వాడుకోవాలని తాపత్రయం! అన్నాడు. ఆయన బాధ నర్ధంచేసుకుని, అది తీర్చడం చాతకాక తిరిగొచ్చాను.''

అలాటి సంఘటనలు ఎన్నో విన్న, నాకు అది విడ్డూరమనిపించలేదు. ''కట్నాల బెడద విపరీతంగానే వుంది.'' అన్నాను.

''అదేనండీ! ఇలావుంటే ఇంకొన్నాళ్లకి సమాజం ఏమవుతుంది? ధరలు చూస్తే ఆకాశాన్నంటుతున్నాయి. మగపిల్లలకు పెద్ద చదువులు చెప్పించడం వట్టి దండుగ! చదువుకు తగిన వుద్యోగాలేవీ? ఇటు కూలీ వాడైనా ఫరవాలేదు, అటు బాగా డబ్బున్న వాడైనా ఫరవాలేదు. మధ్యతరగతి వాడిపని మాత్రం నరకయాతనగా వుంది.''

నిరుద్యోగ సమస్యా, ధరల పరిస్థితీ, మొదలైనా విషయాలెన్నిటి మీదో మా మధ్య చర్చ కొనసాగింది.

కబుర్లలో అనకాపల్లీ, సామర్లకోటా, రాజమండ్రీ మొదలైన స్టేషన్లు శీఘ్రంగా గతించాయి. ఆయన సంభాషణ, తిరిగి మళ్లీ కట్నాలమీదకే రాసాగింది. వేరు వేరు ఉద్యోగాలలో వున్న కుర్రాళ్ల ధరవరలు వివరంగా చెప్పాడు. బాంకులో పనిచేసే కుర్రాడి రేటెంతో, యల్లైసీ గుమస్తా రేటెంతో ఇతర వుద్యోగస్తుల రేట్లెలా వున్నాయో వివరాలు చెప్పాడు. ఇంజనీర్లూ, డాక్టర్లూ మన కందుబాట్లో లేరన్నాడు. అయినా ఇంజనీర్లకు పిల్లనివ్వద్దని నాకు సలహా కూడా ఇచ్చాడు. ''పిల్లతో కూడా అల్లుణ్ణి మనమెక్కడ భరించగలం?'' అన్నాడు.

ఏలూరులో ఆయన దిగిపోయాడు. మేమూ కాఫీ ఫలహారాల సందడిలో పడ్డాం.

బెజవాడ వచ్చేవరకూ మేమూ వెళ్ల బోతున్న పెళ్లి గురించే, నేనూ శ్రీమతే మాట్లాడుకున్నాం.

పెళ్లికూతురు చాలా అదృష్టవంతురాలు. మా చంద్రంగారి రెండో అబ్బాయికి బ్యాంకులోనే పని. అయినా, కట్నం చాలా తక్కువ. అంతేకాక పెళ్లికూతురి తండ్రికి కాన్సర్ వ్యాధి. ఆయన చావుబతుకుల్లో వున్నాడు. పెద్ద స్థితిమంతుడేమీ కాదు.

ఆయన కూతుర్ని, తన కోడలిగా చేసుకుంటానని రిటైర్డు ఇంజనీరయిన చంద్రం గారు మాట ఇవ్వడం వలన, కట్నం తక్కువైనా, లాంఛనాలేమీ జరుపకపోయినా, పెళ్లి జరిపించడానికి నిర్ణయించారు.

అందరూ, చంద్రంగారి లాంటి సహృదయులు ఉండరు కదా. ఎవరిదాకానో ఎందుకూ? ఆయన తమ్ముడు జగన్నాథ్ గారూ, మరదలు శాంతీ, ఈ పెళ్లి జరగ కూడదని ఎంతో ప్రయత్నం చేశారు. కాని కుదరలేదు.

పెళ్లిలో ఏమైనా తగువులొస్తే అది జగన్నాథ్‌గారి వలననే-అని కూడా నేనూ, శ్రీమతి అనుకున్నాం.

బెజవాడ స్టేషనులో చంద్రంగారు కన్పించారు. ఆయన కూతుర్ని, అయిదేళ్ల క్రితమే మా కోడలుగా చేసుకున్నాం. అందువలన, మేమంటే ఆయనకు, ప్రేమా, గౌరవమూ కూడాను.

సరాసరి మమ్మల్ని మగపెళ్లివారి విడిదికి తీసుకువెళ్లారు. అదొక పెద్ద హాలు. అందరి సామాన్లూ అందులోనే పెట్టుకున్నాం.

జగన్నాథ్ దంపతులు కూడా అప్పుడే వచ్చారు. వారి సామాన్ల ప్రక్కనే మా సామాన్లు వున్నాయి. సుమారు ఇరవైమంది దాకా మగవారూ, ఆడవారూ వున్నాము.

ప్రొద్దున్న ఏడుగంటలకు రైలు దిగడం వలన విడిదికి రాగానే రెండోసారి కాఫీ త్రాగి, స్నానాదికాలు ప్రారంభించాం. అందరికీ ఆడపెళ్లివారు ఉప్మా, కాఫీ పంపారు. ఆ వుప్మాలో జీడిపప్పు తక్కువైందని జగన్నాథ్‌గారు విమర్శించి, అలుగుదామా? వద్దా? అని భార్యతో సంప్రదించి, చివరకు చంద్రంగారు వేరే హోటలు నుంచి తెప్పించిన పెసరట్లతో ఆ వుప్మాను జోడించి తిని సంతృప్తిపడ్డారు.

స్వభావాలనే కాక రూపు రేఖలలో కూడా అన్నదమ్ములిద్దరికీ చాలా తేడా వుంది. చంద్రంగారు పచ్చగా, పుష్టిగా వున్న అరవైఏళ్ల పెద్దమనిషి. జగన్నాథ్‌గారు, నల్లగా, స్ఫోటకం మచ్చలమొహంతో వుండే నలభై అయిదేళ్ల వ్యక్తి. ఆయన భార్య

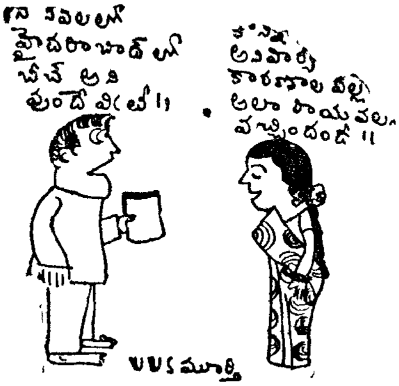

ఎప్పుడూ సినిమాస్టారులా వుండాలని ప్రయత్నిస్తుంది. ఆమెకూ నలభైపైబడినా, తను తలవెంట్రుకలకు నల్లరంగు వేసుకుని మొఖానికి బోలెడంత పౌడరేసుకుని, ఎప్పుడూ పల్చని చీరలు ధరిస్తూ వన్నెల విసనకర్రలా వుంటుంది.

మేమూ స్నానాలుచేసి బట్టలు ధరించి, ఊళ్లోకి వెళ్లడానికి సిద్ధమవుతున్నాం, ఇంతలో జగన్నాథ్‌గారి భార్య, ''అయ్యో నా డబ్బు! పోయింది! పోయింది.'' అంటూ అరవనారంభించింది. అప్పుడు ఆ హాలులో వున్నవాళ్లందరమూ మగపెళ్లివారమే.

''ఏమిటి? ఏమిటి?'' అని ఆమె చుట్టూ, ఆడవాళ్లు మూగారు నేనూ, చంద్రంగారూ విస్తుపోయి నించున్నాం.

''పర్సులో పెట్టిన డబ్బు ఎవరో కాజేశారు. అయిదు వన్నోట్లు! మా దగ్గరున్న డబ్బంతా అదే. మాకిప్పుడేందారి!'' అంటూ జగన్నాథ్‌గారు వాపోయారు.

అసలేం జరిగిందని చంద్రంగారు అడగ్గా శాంతి చెప్పింది. తను పర్సులో డబ్బుపెట్టి, ఆ పర్సు తన బెడ్డింగు మీదపెట్టి బాత్‌రూముకి వెళ్లిందట. తిరిగివచ్చి చూస్తే పర్సు ఉందిట కాని, డబ్బులేదట

ఎవరో ఈ హాలులో వాళ్లే తీసి వుంటారంది. పెళ్లికొచ్చినవాళ్లందరి మనసులూ కలుక్కుమన్నాయి.

''ఒకవేళ పెట్లో పెట్టావేమో చూడు'' అని చంద్రంగారి భార్యఅంటే శాంతి, తన పెట్టీ, బెడ్డింగు అన్నీ చూశాననీ డబ్బులేదనీ అంది

డబ్బు పోయిందని ఆవిడ బాధపడుతోందా, లేక ఇతరులమీద అబాండం వెయ్యాలని కోరుతోందా? అని సాకమనుమానం కలిగింది. ఆమె ఎంతసేపూ ''ఈ పల్లో

40 సం॥ అనుభవం

వరిబీజము బుడ్డలు బీజకుట్టు
మొదలగు వ్యాధులకు ఆపరేషన్
లేకుండా గ్యారంటిగా బాగుచేయబడును
వివరములకు: రే అండ్ కో రిజిష్టర్డు ఆసుపత్రి
గాలిగూడ నయ బస్ డిపో ఎదుట,
బాలాజీలాడ్జింగ్ ప్రక్కన, హైద్రాబాద్-12.
ఆఫీస్‌ఫోన్: 42870, ఇంటిఫోన్: 38544

1975 76 ఫలితాలు

మీరు వ్రాస్తున్న వేళ తెల్పుచు ఏదేనా పుష్ప పేరు లేదా అక్షరంపేరు మాత్రం తెల్పండి. 12 నెలలకు మీ జీవిత ఫలితాలు రు. 5/— లకే (Rs. 5/- only) తెల్పబడతాయి.

"DESTROYER"

డిస్ట్రాయర్ అసహ్యమైన, అనవసరమైన వెంట్రుకలను 3నిమిషాలలో కుదుళ్ళనుంచి పూర్తిగ తొలగిస్తుంది. తిరిగి రాకుండ నివారిస్తుంది.

డిస్ట్రాయర్ చర్మాన్ని మెత్తగ, మృదువుగ తెలుపు వర్ణంపలె ఉంచుతుంది. చర్మానికి మంట పుట్టించదు, నిరపాయకరమైనది. వెల బుడ్డి 1కి రు. 3 లు పోస్టేజిలదనం. పూర్తి కోర్సు 3 బుడ్లు రు. 8—00

UNITED COMMERCIAL CO,
(A. M. W. 7/75)
Beat No. 32, Flat Door 3884x
Ambala Cantt - 133001 (N. I.)

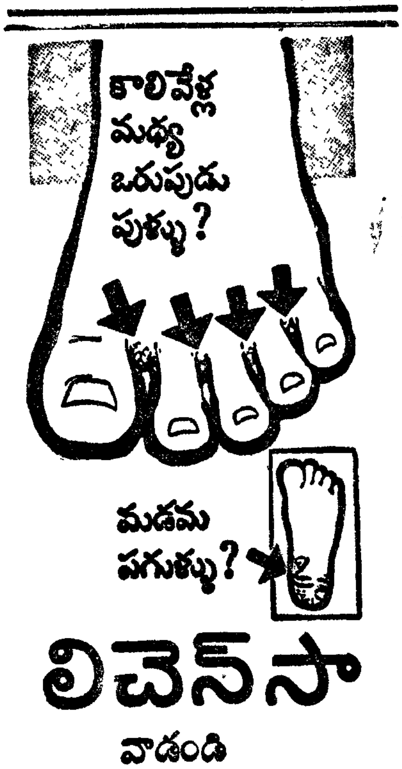

పెళ్లి

వాళ్లే తీసారు, పై వాళ్లెవరూ రాలేదు. అందరి సామాన్లూ తణిఖీ చెయ్యండి" అంటోంది.

ఆ మాటలకు అందరూ ఎంతో నొచ్చుకున్నారు. వెంటనే ఒకొక్కరూ తమ సామాన్లు తీసి చూబించబోయారు.

కాని చంద్రగారు, అందర్నీ వారించి, శాంతిని ఊరడించి తను తీరికగా, ఆ సంగతి కనుక్కుంటానని హామీ యిచ్చారు. ప్రస్తుతానికి ఏమీ గొడవ చెయ్యవద్దనీ, ముఖ్యంగా ఆడపెళ్లి వారి కీసంగతి తెలియ నియ్యవద్దనీ, మమ్మల్నందర్నీ మరీ మరీ బతిమాలారు.

ఆ సమయంలో శాంతి యొక్క ఏకైక పుత్రుడు, అయిదేళ్లవాడు, బుజ్జి, "అమ్మా చాకొలెట్లుకొను"అని గొడవ చెయ్యసాగాడు. ఆ మాటకి శాంతి, పిల్లడికి చాకలెట్లు కొనడానికి కూడా తన దగ్గర డబ్బులేదని అంది.

బుజ్జిగాడు సిసింద్రీలాటి వాడు. "పెట్లో డబ్బుంది తియ్యమని గొడవ చేసాడు. "పెట్లో లేదురా. ఎవరో నా పర్సులోది కొట్టేశారురా" అని ఆవిడ నా వంక చూసింది.

నాకు వళ్లంతా తేళ్లూ, జెర్రులూ పాకినట్లైంది.

ఇంతలో ఆడపెళ్లివారు, పానకపు బిందెలు తేవడంతో. అందరి దృష్టి మరో వైపు మళ్లింది.

పెళ్లి ఆ మరునటి రోజా ప్రొద్దున్న.

ఆ రోజు జరిగే తతంగాలలో పాలొనే ముందు, రాకరాక బెజవాడ వచ్చాను కాబట్టి, నా ముఖ్య స్నేహితుడైన కామరాజును ఒకసారి కలియాలని బయల్దేరాను.

దారి పొడుగునా శాంతి యొక్క దుస్స్వభావమే నన్ను కలిచింది. ఒకవేళ నిజంగా డబ్బు పోయినా, అటువంటి మాటలనడానికి ఎంతమందికి నోరు వస్తుంది? వీళ్లందర్నీ అవమానపరిచి తను నిజంగా దొంగను పట్టుకోగలదా? అటువంటి పరిస్థితులలో ఆడపెళ్ళివారేం చేస్తారనుకుంది. తమ పరువు ప్రతిష్టలు కాపాడుకోవడానికి ఆ డబ్బు ఇవ్వనూవచ్చు. లేదా ఊరుకోనూవచ్చు. కాని, మాట శాశ్వతంగా వుండిపోతుందని అందరికీ బాధేకదా. పైగా తమ దగ్గరున్న డబ్బంతా అదేననీ, అది తప్ప పిల్లడికి చాకొలెట్లు కొనడానికి కూడా తమవద్ద డబ్బులేదన్నారే, దాని అంతరార్థ మేమిటి. ఇలా ఆలోచించిన కొద్దీ వాళ్లు కావాలనే ఈనాటకం ఆడుతున్నారేమో ననిపించింది. ఆ సమయంలో నిజా నిజాలు తేల్చడం చాలాకష్టం.

ఆలోచనలో కొంచెం ఎక్కువ దూరం పోయినా, మొత్తానికి కామరాజు యొక్క యిల్లు సులభంగానే కనుక్కున్నాడు. కామరాజు నాకన్న వయస్సులో చాలా చిన్నవాడు. మూడు పదులు నిండనివాడు. నా స్టూడెంటూ, ఆత్మీయుడూ.

నన్ను చూసి పరమానంద భరితుడయ్యాడు. "ఎన్నాళ్లయింది మేష్టారూ, మనం కల్సుకుని !" అని కావిలించుకున్నంత పని చేశాడు.

"అవునోయ్! ఏమిటి ఈ హిప్పీ అవతారం దాల్చావేమిటి? అయినా నీలాంటివాళ్ళు హిప్పీ వేషంలో కూడా అందంగానే వుంటారులే." అన్నాను, కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

"అదికాదు మాష్టారూ తిరుపతి మొక్కుకు కొత్త రూపం అనుకోండి." అన్నాడు. ఇద్దరం నవ్వుకున్నాం.

అతను కాలేజీ డ్రామాలలో వేషాలు వేస్తాడు. ఆడవేషాలు వేసేవాడు. పాతకాలపు కబుర్లు చెప్పుకున్నాం. అప్పటి సంఘటనలు కొన్ని నెమరు వేసుకున్నాం.

నేను అతనితో, మొందర చెబుదామా, వద్దా అనుకున్నా, తరువాత అతనిలాటి ఆత్మీయుడితో చెప్పకోవడంలో తప్పులేదని, ఆరోజు ప్రొద్దున్న విడిదిలో జరిగిన సంఘటన చెప్పాను. అది విని అతను చాలా నొచ్చుకున్నాడు.

"అసలంత అజాగ్రత్తగా వుండనే కూడదు. ఉన్నతరువాత పోతే, వాళ్ల దురదృష్టమని ఊరుకోవాలి. విడిదిలోని వాళ్ళు మంచివాళ్లు కాబట్టి సరిపోయింది. అందులో ఎవరైనా 'అలా అంటావా?' అని ఎదురు తిరిగితే ఏమయ్యేది"

"చంద్రంగారి మొహంచూసి అంతా పూరుకున్నారు. ఆవిడ ఎంత రభసకైనా సిద్ధపడింది." అన్నాను, నేను.

"అసలంత డబ్బు ఆవిడవద్ద వుందా?"

"అదే తమాషా! అంతకు అరగంటక్రితమే ఆమె, అందరికీ కన్పించేటట్లు అయిదు వందనోట్లూ లెక్కపెట్టి పర్సులో పెట్టింది. కాబట్టే అంత డబ్బూ పోయిందంటే అందరూ నమ్మారు."

"ఆఁ!" అని ఆశ్చర్యపోయి, కొంచెం ఆలోచించి, అయితే ఆ డబ్బు పోయివుండదు, మాష్టారూ!" అన్నాడు.

"నాకూ అలానే అనిపిస్తోంది కాని, ఏం చేస్తాం?" అని అతనిలో ఇతర విషయాలు ముచ్చటించాను. అతని సానుభూతి నా హృదయాన్ని తేలిక పరిచింది. దాదాపు అరగంట అతనితో గడిపాను.

విడిదిలో కొన్ని కార్యక్రమాలకు హాజరు కావలసి వుండడం వలన, వెంటనే తిరుగుముఖం పట్టా, సాయంకాలం విడిదికి రమ్మని కామరాజు నాహ్వానించాను.

తను తప్పకుండా వస్తానని అతను మాటిచ్చాడు.

మధ్యాహ్నం భోజనాల సమయంలో చాలా మంది బంధువులను కలుసుకోవడం జరిగింది. సరదాగా కాలం గడిచింది

రాత్రి ప్రయాణపు బడలికవలన, మధ్యాహ్న భోజనానంతరం, విడిదికి చేరుకోగానే, నిద్ర ముంచుకువచ్చింది. విడిదిలో, నేలమీదే బెడ్డింగు పరుచుకుని పడుకున్నాను.

నిద్రనుంచి మేల్కొనేసరికి సాయంకాలం అయిదున్నర అయింది. విడిదిలో అంతా హడావుడిగా వున్నారు అంతా ఆడపెళ్లి వారింటికి వెళ్ళడానికి ముస్తాబవుతున్నారు.

నా ప్రక్కనే చాపమీద కూచుని శ్రీమతీ, కామరాజూ కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. నన్నుచూసి, "నిద్ర అయిందా మాష్టారూ?" అని కామరాజు అడిగాడు.

అతనికి, "అయింది" అని జవాబిస్తూండగా నన్ను ఎవరో కుర్రాడు, "పది పైసలు ఇయ్యి" అని అడిగినట్లయింది.

ఎవరా? అని చూస్తే, బుజ్జిగాడు! నాప్రక్క నిలబడ్డాడు.

నేను, "ఏమిటిది?" అన్నట్టు మా శ్రీమతివైపు చూశాను. "వాళ్ళమ్మదగ్గర డబ్బు లేదుగా. అందుకని అందరివద్దా, చాకలెట్లుకోసం డబ్బులడుగుతున్నాడు."

"ఓహో! అలాగా!" అని నేను డబ్బులు తీసివ్వబోతుంటే, కామరాజు వాణ్ణి దగ్గరకు తీసి, తను డబ్బులిచ్చాడు.

పైగా వాడితో, "ఒరే బుజ్జీ! నీకు డబ్బులు కావాలంటే నన్నే అడుగు ఎవర్నీ అడగకు." అని చెప్పాడు. వాడా డబ్బులు తీసుకుని పరిగెత్తాడు. నేను ప్రశ్నార్థకంగా కామరాజువైపు చూశాను.

"నాకు చిన్నపిల్లలంటే చాలా యిష్టం మాష్టారూ" అన్నాడు.

విడిదిలోని ఆడవాళ్లంతా ముస్తాబై బయటికి వెళ్తున్నారు. శాంతికూడా టెంగు రంగామని ఫారిన్ నైలక్సుచీర కట్టుకుని బయల్దేరింది.

జగన్నాథ్‌గారు మాత్రం గాఢంగా నిద్రలో మునిగి, గురకొడుతున్నారు. ఆయనవైపు చూసి, లాభంలేదనుకుని శాంతి ఆడవారితో బయటికి వెళ్ళిపోయింది.

నేనూ, కామరాజూ నిద్రపోతున్న జగన్నాథ్ తప్ప విడిదిలో మరెవరూ లేరు. మరో పావుగంట మాట్లాడుకున్నాక కామరాజు "అలా బయటికి వెళ్దాం పదండి మాష్టారూ" అన్నాడు.

ఈ పావుగంటలోనూ బుజ్జిగాడు రెండు సార్లు కామరాజువద్దకు రావడమూ, డబ్బులు

నువ్వు ఎలా వుంటావో కూడా తెలీదే నిన్నెలా పెళ్ళిచేసుకోను బావా ?!

వసూలు చేసుకుని వెళ్లడమూ జరిగింది. కామరాజు వాణ్ణి మరీ ముద్దు చేస్తున్నాడని పించింది.

నేను మొహం కడుక్కువస్తానని లేచి పెరట్లోకి వెళ్ళాను.

సబ్బు మర్చిపోవడంవలన, పెరట్లోంచి మళ్లీ ఒకసారి హాలులోకి వచ్చినప్పుడు కామరాజు, బుజ్జిగాణ్ణి ఒళ్లో కూచోపెట్టుకుని ఏదో చెప్తున్నాడు. నేను అది అంతగా పట్టించుకోక మళ్లీ పెరట్లో కెళ్లిపోయాను.

తరువాత పది నిముషాలకు నేను పెరట్లోంచి వచ్చేసరికి, బుజ్జిగాడు వాళ్ల నాన్నని లేపుతున్నాడు. ఆయన ఎంతసేపటికి లేవలేదు.

నేనూ, కామరాజూ ప్రకాశం బారేజిదాకా వెళ్లి సుమారు గంటన్నర తరువాత తిరిగి వచ్చాం.

ఒకరకంగా పెళ్లికి రావడం, చాలా కాలం తరువాత కామరాజును కలుసుకోవడం ఆనందదాయకంగా వున్నా ప్రొద్దుటి సంఘటన నా మనసుని ముల్లులా బాధిస్తూనే వుంది.

మేము విడిదికి తిరిగి వచ్చే సరికి విడిది అంతా గందరగోళంగా వుంది. అందరూ ఏవేవో మాటలంటున్నారు.

శాంతి, ఏడుస్తూ, "ఈ సారి నిజంగానే డబ్బు పోయిందర్రోయ్!" అంటోంది.

"అదేమిటమ్మా, ప్రొద్దున్న పోవడం నిజంకాదా?" అని ఒకరు, "అయితే యిప్పుడు మా తం పోయిందో లేదో?" అని మరొకరూ. "మమ్మల్ని అనవసరంగా మాటలన్నావ్, అందుకు తగిన శాస్తయింది" అని ఇంకొకరూ అన్నారు.

"నా బిడ్డసాక్షిగా చెప్తున్నాను నిజంగా పోయింది"

"ప్రొద్దున్న పోలేదా?"

"లేదు."

"మరి పోయిందన్నావు ఎందుకు?" అని, అంతా శాంతిని నానా మాటలూ అంటున్నారు.

మా శ్రీమతి అసలు విషయం చెప్పింది. ప్రొద్దున్న డబ్బుపోవడం అబద్ధమనీ, డబ్బు కక్కుర్తి కొద్దీ అలా చెప్పాననీ శాంతి ఒప్పుకుందనీ, ఈ సారి నిజంగా పోయిందనీచెప్పింది శాంతి ఆడ పెళ్లివారింట్లో వుండగా, బుజ్జిగాడు, "నాన్న పెట్టెతాళాలిమ్మంటున్నార"ని అడిగితే ఇచ్చిందట.

ఆ తాళాలతో పెట్టెతీసి, తనకు కావలసిన డబ్బులు చాకలెట్ల కోసం తీసుకుని, తాళం వెయ్యకుండా బయటికి వెళ్లి పిల్లలతో ఆడుకుంటున్నాడట.

కొంచెం సేపటికి తిరిగి వచ్చిన శాంతికి, తాళంలేని పెట్టె కనిపించిందట తీరాచూస్తే అందులో డబ్బు మాయమైందిట.

చంద్రం గారు, మరదల్ని "అయితే, ప్రొద్దున్న డబ్బు పోకుండానే పోయిందని నాటకం ఆడావన్నమాట!" అని క్రోధంతో గద్దించారు

"పొరపాటయింది ఈ సారి నిజంగా పోయింది, వాకబు చెయ్యండి" అంది

తన తమ్ముడు కూడా మరదలితో చెయ్యి

కలిపినందుకు, అతనిని వానాచివాట్లూ పెట్టారు.

"అన్నయ్యా దాని మాట విని, పొరబాటు చేశాను, ఇప్పుడు నిజంగానే పోయింది." అని జగన్నాథ్ ఏడుపు మొహం పెట్టాడు.

"ఏమండి ఇప్పుడేం చెయ్యాలి." అని శాంతి ఏడుపు హెచ్చించేసరికి. చంద్రగారికి చిరాకేసింది.

"ముందు నోరుముయ్యి." అన్నారు. "తరువాత అందరికీ వరుసగా క్షమాపణ చెప్పుకో. ఇంక ఎప్పుడూ ఇలాంటి పనులు చెయ్యనని లెంపలు వేసుకో. అప్పుడు, నిజంగా నీకు బుద్ధి చెప్పడానికే గనుక ఎవరైనా ఇటువంటి పని చేసుంటే, వాళ్లకు దయ గలిగి ఇస్తారు. లేకపోతే నీ ఖర్మ!" అని చంద్రంగారంటే, ముందు తటపటాయించినా, తరువాత ఇక తప్పదని శాంతీ జగన్నాథ్‌లు గ్రహించారు.

ఇద్దరూ, ప్రతివారి వద్దకూ వచ్చి

పెళ్ళి

క్షమాపణ అడిగారు. లెంపలు వేసుకున్నారు.

ఒక నిముషం అంతా మౌనంగా వున్నారు.

చంద్రంగారు అందరివైపూ చూశారు. అందరూ ఆయనవైపు చూశారు.

ఆ సమయంలో కామరాజు తన జేబు లోంచి ఒక కవరు తీసి, "ఇదుగో మీ డబ్బు:" అన్నాడు.

అందరూ ఒక్కసారి ఆశ్చర్యపోయారు.

"విడిదిలోని వారంతా ఎంత పెద్ద మనుష్యులంటే మీరు వాళ్లమీద చేసిన తప్పు ఆరోపణను అనవసరంగా సహించారు గాని, ఎదురు తిరిగి మిమ్మల్ని, మీ సామాను చూపించమని అడగలేకపోయారు. సమాజంలో నూటికి తొంభైఅయిదు మంది ఇలాంటి దౌర్బల్యమే పీడుస్తూండడం వలన అవినీతి హాయిగా రాజ్యం ఏలుతోంది కాని అసలు నిజం తెలుసుకున్ననాడు, చంద్రం గారిలా ఎవరైనా పెద్దలే ఈ సమాజాన్ని రక్షిస్తారనే ఆశతో ఈ డబ్బు ఇస్తున్నాను."

"కామరాజూ! నువ్వా!" అన్నాను. నిర్ఘాంతపోయి.

"అవును మాష్టారూ! మిమ్మల్ని ఆమె అవమానించిందని విని నేనెంతో బాధపడ్డాను. నిజాన్ని బయటపెట్టాలని నిశ్చయించుకున్నాను. బుజ్జిగాడిని చాకొలెట్లతో లొంగదీసుకుని, డబ్బు వాడిచేతే తీయించాను నేను చేసింది తప్పయితే నన్ను క్షమించండి" అన్నాడు.

చంద్రంగారు ఆనందం పట్టలేక వచ్చి, అతని చేతులు పట్టుకుని, "ఘటికుడివే!" అన్నారు.

నేను, "నువ్వు నా స్టూడెంటువనీ, ఆత్మీయుడవనీ గర్విస్తున్నాను!" అని అతనిని కావలించుకున్నాను.

మర్నాడు పెళ్లి ఘనంగా జరిగిపోయింది.